

Shelly King
De leestip

ISBN 978-90-225-7038-8

ISBN 978-94-0230-333-9 (e-boek)

NUR 302

Oorspronkelijke titel: *The Moment of Everything*

Oorspronkelijke uitgever: Grand Central Publishing, a division of
Hachette Book Group

Vertaling: Annet Mons

Omslagontwerp: DPS design & prepress service, Amsterdam

Omslagbeeld: © Stacy Lee Patton / © Shutterstock

Zetwerk: CeevanWee, Amsterdam

© 2014 Shelly King

© 2015 Meulenhoff Boekeryj bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel
van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder
voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

1

Om jou deel van mij te laten worden

De liefde vindt voor ons dat waarvan we niet weten
dat we het begeren.

– Henry

Boeken veranderen je leven niet, in tegenstelling tot wat iedereen schijnt te denken. Het lezen van *The Razor's Edge* terwijl je eersteklas naar een meditatiecentrum vliegt, of *The Sheltering Sky* wanneer je na je echtscheiding een wandeltocht maakt om het laatste beetje sneeuw op de Kilimanjaro te zien, leren je niet méér dan een rondje in de draaiende theekoppen in Disneyland. Het spijt me, maar het is niet anders. En de tweedehandsboeken hier bij de Dragonfly zijn niet van meer wijsheid doortrokken dan de maagdelijk nieuwe bij Apollo Books & Music. Onze boeken zijn alleen goedkoper en een beetje gehavend. Maar de mensen blijven komen. Ze blijven vragen om elixers van papier om hun teleurstelling te verzachten en hun gedoofde hartstocht nieuw leven in te blazen. Ze komen omdat ze denken dat een boek mijn leven een andere wending heeft gegeven. Ze hebben er niets van begrepen. Het kwam niet door het boek.

Achteraf bekeken vind ik het moeilijk om aan te geven

wanneer het allemaal is begonnen. Ik zou kunnen zeggen dat het de dag was dat ik bij ArGoNet Software werd ontslagen, of toen ik Hugo voor het eerst ontmoette, of nog verder terug toen ik uit South Carolina naar Silicon Valley vertrok. Maar ik denk dat alles eigenlijk is begonnen op die vrijdagmiddag dat Hugo en ik in die twee doorgezakte fauteuils op dat krak-kemikkige houten podium in de etalage van Dragonfly Used Books zaten, in Castro Street in Mountain View, het hart van Silicon Valley. De voorbijgangers, gehuld in overhemden waaraan badges van Google, Yahoo! en Intuit bungelden, zagen Hugo, kalend en met een lange paardenstaart, die een versleten exemplaar van de eerste *Waverley*-roman van sir Walter Scott zat te lezen; naast hem zat ik, een vrouw van vierendertig die hoognodig haar haar moest laten bijkleuren, gekleed in een Rush-T-shirt vol gaten van haar ex-vriend, op een spijkerbroek die te strak was geworden door alle werkloosheidspondjes. Het was een rare plaats om te zitten, ten aanschouwen van de hele wereld. Maar het was ook de enige plek in de Dragonfly met voldoende vloerruimte om twee stoelen neer te zetten. Overal elders waren, de hemel sta ons bij, alleen maar boeken.

In Silicon Valley was de zomer van 2009 niet zoals die van 2001, toen er kermende zombies van failliete dotcombedrijven door het land zwierven. Deze keer gingen bedrijven niet bankroet. Ze ontsloegen gewoon de helft van hun personeel, boden hun een 'onvrijwillige verwijdering van de loonlijst' aan, om iedereen de kans te geven 'nieuwe uitdagingen aan te gaan'. Ik had me gewoon bij Dragonfly Used Books verschanst om historische romannetjes te lezen en de Volgende Grote Kans af te wachten. Ik had al eerder met dit bijltje gehakt.

Maar het was nu een halfjaar geleden dat ArGoNet Software mijn baan naar India had verplaatst. Ik had de pedi-

cure, buitenshuis eten, en ten slotte de kabel-tv opgegeven. Hugo legde me uit dat ik naar het universum luisterde, dat mij avonturen zou bieden waarvan ik het bestaan niet had kunnen vermoeden. Mijn moeder zei dat ik mijn tijd verlummelde.

Ik zat *The Defiant* te lezen, een van de romannetjes die ik die week uit de voorraad van de Dragonfly had geplukt. Er waren ook *The Redemption*, *The Bandit* en *The Pirate Queen's Deceit* geweest. Voor mij geen chicklitachtige boeken met cocktails en naaldhakken op het omslag. Ik wilde stoere kerels en vrouwen met welvende boezems. Ik vermoed dat ik in dat opzicht gewoon ouderwets was.

Toen ik die morgen binnen was gekomen, had ik *The Defiant* opgediept uit een kartonnen doos vol boeken bij de kassa. ROMANTIEK, \$ 2 PER ZAK, stond erop. Het omslag toonde een beeldschone vrouw met rood haar en een decolleté dat over het bovenstuk van een elizabethaanse jurk pulde. Op enige afstand stond een man met ontbloot bovenlijf en een Bon Jovi-kapsel uit de jaren tachtig haar dreigend aan te kijken. Of was het hartstochtelijk? Dat viel soms echt niet te zeggen.

Oké, ik lees ook allerlei andere boeken. Stapels, in zo ongeveer elk genre dat je kunt bedenken. Maar ik was dol op romantische fictie. Het had iets geruststellends, het hele verhaal te kennen door alleen maar naar het omslag te kijken. Eerst had je een politieke intrige om de held en heldin bij elkaar vandaan te houden. Daarna conflicterende loyaliteiten, verharding van standpunten en mogelijk een gedwongen verlovings met een economisch profijtelijke maar fysiek en moreel verwerpelijke aanbieder. Diverse verstoorde ontmoetingen, totdat ze ten slotte tijdens een hevige onweersbui in een grot, schuur of schaapskooi vast komen te zitten, en daarna kreeg je altijd weer uitpuilende kniebroeken, borstjes met roze

puntjes en het ritme dat zo oud was als de wereld. Het was geen Shakespeare, maar het won het van LinkedIn als manier om een middag door te komen.

Ik was net bij een beslissend duel beland toen ik zag dat de eigenares van de kaartenwinkel uit een straat verderop voor de etalage van de Dragonfly bleef staan. Ze keek stralend naar Hugo en klopte op het glas, maar hij verroerde zich niet. Ik gaf hem een por. Hij zag mevrouw Kaartenwinkel, glimlachte, en wierp haar een kushand toe.

‘Weet ze dat je vanavond Inktvis à la Hugo maakt voor die knappe makelaarsdame van daarstraks?’ vroeg ik.

‘Maggie, als je zo oud bent als wij, zul je tot de ontdekking komen dat onwetendheid heel bevrijdend kan zijn,’ zei hij, terwijl hij terugkeerde naar de drama’s van sir Walter Scott, die balanceerden op de zachte heuvel boven de broekriem die hij losser had gemaakt na een dim sum-lunch. Ik had hem nooit in iets anders gezien dan in een spijkerbroek en een versleten katoenen overhemd met opgerolde mouwen. Hij was achter in de vijftig en tuurde door een leesbril met zwart montuur, waarmee hij eruitzag als het hoofd van een of andere afgelegen kostschool waar kinderen in Engelse romans naartoe worden gestuurd. Mr. Chips op Birkenstocks.

Ik richtte me weer op *The Defiant*. De Dragonfly was een gulle leverancier voor mijn voorliefde voor romantische boeken. Ik vond ze overal: ingeklemd tussen de handleiding voor een Valiant uit 1961 en een gids voor tantrische seks. Onder de toonbank, naast de houten receptendoos waarin Hugo registerkaarten bewaarde om bij te houden welke boeken door klanten waren ingebracht. In een aardverschuiving van paperbacks, veroorzaakt door Grendel, de inwonende kat die niet meer zo behendig tussen de kasten wist te manoeuvreren als vroeger. De boekenrekken van de Dragonfly vormden een labyrint van L-vormige segmenten die zich om

elkaar heen krulden, als de schelpen die ik als kind op het strand van Carolina zocht. Je kon uren, zelfs dagen verdoen met het doorzoeken van de rekken om een bepaald boek te vinden. Maar het was over het algemeen veel eenvoudiger om gewoon iets te pakken wat je tegenkwam.

Ik kon per dag twee of drie van deze romans verslinden. Het bereiken van de laatste halfblanco pagina bezorgde me een kick die elke softwareprogrammeur wil dat een gamer voelt, zoals bij een perfecte uitvoering van ‘Sudden Death’ in Guitar Hero of het verdienen van de ‘roze koeien’ in FarmVille. ‘Eindelijk,’ zegt je verslaafde innerlijk, ‘is het me gelukt. Nu kan ik ophouden en mijn tijd besteden aan het bestrijden van de honger in de wereld.’ Maar dat doe je niet. Er zijn nog meer nepgitaren om op te spelen of een kippenhok in neokleuren om te kopen of, in mijn geval, een piraat om te verleiden, en wat kan daar in de echte wereld nou tegenop?

Mijn voorliefde maakte mijn laatste vriendje razend. Aan Bryan, een iOS-programmeur die streepjescodesystemen heeft geschreven voor voedingsinfo op verpakte levensmiddelen, die hij voor een fortuin aan een reeks verschillende dieet-apps heeft verkocht, waren romantische boeken even besteed als een PlayStation aan een kolibrie. ‘Je moet succes tot een dagelijkse gewoonte maken,’ had hij tegen me gezegd. ‘Je nieuwe baan is een baan zoeken.’ Dat maakte het voor mij moeilijk om hem te vertellen dat ik bij de Dragonfly zat te spijbelen van mijn ‘nieuwe baan’. Dus vertelde ik het niet. Daarna hadden we seks. Het is voor een man nagenoeg onmogelijk zich voldoende te concentreren om jou op je inefficiëntie in je timemanagement te wijzen wanneer je samen van de horizontale skischans gaat. We waren twee jaar samen, tot hij een paar maanden geleden naar Austin verhuisde zonder ooit de mogelijkheid te opperen dat ik met hem mee zou gaan. Hij was een aardige kerel. Het zijn altijd aardi-

ge kerels. Maar niemand komt voor de liefde naar Silicon Valley.

Ik was bijna aan mijn duel toe, toen ik een schop tegen de rugleuning van mijn stoel voelde. Ik draaide me om en keek woest naar Jason, in zijn zwarte *Babylon 5*-T-shirt dat om zijn stakerige armen slobberde, met zijn vinger op de bladzijde waar hij was gebleven in een paperback ter grootte van een baal hooi, met op het omslag futuristische ridders. Ik vond dat hij volstrekt kleurloos was: donker, warrig haar, een huid in de kleur van de onderbuik van een meerval, en een hoofd dat eruitzag alsof het in een bankschroef had gezeten. Hij was amper één meter vijftig lang en liep wat mank, zijn ledematen maakten vreemde hoeken met zijn romp. Door dit alles zag hij eruit als iemand die half was vertrapt door een op hol geslagen paard-en-wagen.

‘Al klaar?’ vroeg Jason.

‘Waarmee?’

‘De stoel. Ben je klaar met de stoel?’ Hij sprak elk woord overdreven nadrukkelijk uit, om mij precies te laten weten wat voor onnozele hals ik volgens hem was. Er waren slechts twee stoelen in de Dragonfly: het vaalgroene relikwie met de doorgesleten bekleding op de armleuningen, waar ik in zat, en zijn tegenhanger, Hugo’s blauwe oortjesfauteuil, waarvan de omlaag gedwarrelde plukjes vulling een onderdeel van het tapijt waren gaan vormen.

‘Nog drie pagina’s van dit hoofdstuk.’ Ik richtte me weer op het duel.

Jason liep om mijn stoel heen naar voren en boog zich als een waterspuwer over me heen.

‘Je hebt hier de hele dag al gezeten.’

Ik keek om hem heen naar Hugo, die stug in zijn boek bleef turen en deed alsof we ons niet in dezelfde ruimte bevonden.

‘Ik ben een klant,’ zei ik tegen Jason.

‘Onzin. Als je een klant was zou je ook iets kopen.’

Daar viel niets tegenin te brengen. Hugo liet me de hele dag in de Dragonfly zitten zonder ooit te verwachten dat ik iets zou kopen. Als mijn huisbaas in de kleine duplexwoning waar we allebei woonden, een paar straten van de Dragonfly verwijderd, had hij alle reden om ongerust te zijn omdat ik mijn zoektocht naar een baan voor romannetjes had verruild. Geld voor de huur groeide nu eenmaal niet aan de bomen. Maar hij begon er nooit over. Dat alles zou misschien veranderen na de eerste van de maand, als ik niet genoeg spaarcentjes bijeen wist te schrapen en als mijn werkloosheidsuitkering van de failliete staat Californië weer eens te laat kwam.

‘Ik ben zó klaar,’ zei ik tegen Jason en ik keerde terug naar het duel waarvan ik gratis zat te genieten.

Jason rukte *The Defiant* uit mijn handen, liep met grote stappen naar de toonbank voorin en liet het boek zien aan een vrouw die in de bak met romantiek voor twee dollar per zak stond te rommelen.

‘Heb je deze al, Gloria?’ vroeg hij haar.

Gloria drukte haar armvol vondsten tegen de geapliqueerde kat op haar sweater terwijl ze de achterkant van mijn boek las.

Ik sprong uit mijn stoel en slingerde me rond de leuning als captain Blood om de top van een mast.

‘Die wil je vast niet lezen,’ zei ik terwijl ik voor Gloria landde. ‘Echt, de heldin heeft puistjes en de held is klein. De schurk is maar een beetje onvriendelijk. Eigenlijk gewoon een chagrijnig boek. Niet echt lekker om te lezen. Ik weet iets beters voor je, met een woeste Ierse rebel die de moord op zijn vader probeert te wreken terwijl hij de verleiding van de mooie dochter van zijn vijand moet weerstaan.’

Ze knipperde even met haar ogen terwijl Jason langs me heen schoot om in mijn stoel te ploffen. Ik keek bijtijds weer naar Gloria om te zien hoe ze *The Defiant* in een NPR-boodschappentas propte die al uitpuilde van andere boeken. Ze strooide twee dollar in kleingeld op de toonbank en draafde de deur uit, naar Castro Street.

Hugo hees zich uit zijn stoel en gaf me een heb-geduld-enhet-universum-zal-je-helpen-klopje op mijn schouder voordat hij naar de toonbank liep om Gloria's kleingeld in de kassa te stoppen. Ik griste *A Devil's Heart* uit de koopjesdoos en haastte me naar zijn lege stoel.

Ik was ongeveer vijftig pagina's in *A Devil's Heart* gevorderd toen mijn iPhone begon te gillen: 'De dag des oordeels is aangebroken! Zondaars, toon berouw!' Ik schoof het ding uit mijn broekzak en zag Dizzy's foto. De naam boven de foto luidde 'God'. Ik vergat voortdurend mijn telefoon met een wachtwoord te beschermen wanneer Dizzy in de buurt was.

'Ik zeg niets,' zei Hugo. Nu hij zijn stoel kwijt was begon hij een doos met thrillers te sorteren, die een klant die morgen ter verkoop had aangeboden.

'Mij vertellen dat je niets zegt over de regering die mijn mobiele telefoongesprekken afluistert, is exact hetzelfde als wel iets zeggen.' Ik drukte Dizzy weg en stuurde hem naar de voicemail.

'Eigenlijk,' zei Hugo, 'wilde ik waarschuwen voor hersentumoren.'

'De dag des oordeels is aangebroken! Zondaars, toon berouw!' gilde mijn telefoon opnieuw. Dizzy liet zich niet afschepen. Jason wees met een vinger in de richting van een mededeling die hij zelf had geschreven en boven de toonbank had gehangen:

JULLIE MOBIELE TELEFOONS ZIJN SLECHT EN
VRETEN JULLIE HERSENEN OP! ZET ZE UIT EN
LEES BOEKEN!

Onder die regels had Hugo met blokletters geschreven:

**NAMASTE – UW VRIENDEN IN LIEFDE EN
VREDE BIJ DE DRAGONFLY**

Ik liep naar buiten en gromde op het trottoir in mezelf voor-
dat ik opnam.

‘Je zit zeker thuis, hè? Hard op zoek naar een baan?’ vroeg
Dizzy.

Ik sprong opzij voor een skateboarder die op weg was naar
Cuppa Joe, naast de Dragonfly. Hij wipte het board in zijn
hand en voegde zich bij het Overmatig Getatoeëerde en Ge-
piercete Volkje aan de terrastafeltjes.

‘Jawel,’ zei ik. ‘Ik zit te zwoegen.’

‘Troela.’

‘Gozer.’

Dizzy was mijn beste vriend. We waren samen opgegroeid
op het platteland van South Carolina. Hij was de jongste van
vijf jongens, de geniale wiskundige homozoon van een var-
kensboer. Ik was enig kind, de mollige, sproetige dochter van
een schoonheidskoningin. We hadden gewoon geen keus.

‘Volgens Foursquare ben je twee uur geleden bij Dragonfly
Used Books ingecheckt. Waarom ben jij de burgemeester van
Dragonfly Used Books?’ zei hij. ‘Kijk eens naar de overkant,
poppedein.’

Ik richtte mijn blik op het café pal buiten Apollo Books &
Music, waar Dizzy met zijn telefoon aan zijn oor zat en zijn
wijn glas hief om naar me te toosten. Hij had de bouw van
een brandkraan, met woest rood haar tot op zijn schouders,

hij was iets kleiner dan mijn één meter vijfenzestig, hoewel niemand hem ooit kon laten bekennen hoeveel. Vandaag droeg hij lange cargoshorts, die bij zijn korte benen tot halverwege zijn kuiten reikte, en een *Red Elvises*-T-shirt. Hij wees naar een enorme koffiebeker op het tafeltje ter grootte van een wieldop, waaraan hij zat.

‘Dat moet minstens een driedubbele latte zijn,’ zei ik.

‘Met extra schuim,’ kirde hij in de telefoon.

Ik wachtte op een gaatje in het langzaam rijdende verkeer door Castro Street en haastte me naar hem toe. Jarenlang had dit met Mexicaanse tegels geplaveide pleintje toegang geboden tot een leegstaande bioscoop, maar nu was het ’t obligate café dat bij een ketenboekwinkel hoorde. De stad had op zijn achterste benen gestaan toen Apollo de gesloten bios tot winkel ging verbouwen, maar al die opwinding ging snel liggen toen Apollo iedereen voor zich in wist te nemen met zijn brede, goed verlichte gangpaden, waar mensen in gelijke polo-shirts onderzoekend opkeken om je, als lakeien in een sprookje, naar je boek te begeleiden. Hugo verbeelde zich dat hij een concurrent van Apollo was, maar ik betwijfelde of Apollo Books & Music zelfs maar wist dat Hugo’s winkel bestond. De Dragonfly deed niet aan adverteren, had geen uitstalling en zelfs geen uithangbord dat iets voorstelde. Je kon in alle eerlijkheid zeggen dat het niet meer was dan een grote stapel boeken en een kassa. Toch beweerde Hugo dat zijn winkel zich aan de goede kant bevond in de strijd om de ziel van een gemeenschap die geen idee had dat ze in gevaar verkeerde. Dus zetten wij, bewoners van de Dragonfly, alleen maar voet in Apollo wanneer de nood hoog was, zoals wanneer de afvoer van de Dragonfly verstopt zat of wanneer een vriend al voor een latte had betaald. Maar ik moest toegeven dat ik niet immuun was voor de aantrekkingskracht van Apollo. Ik onderging een soort beroepsmatige voldoening bij